

μιάς μικρής πλατείας, άπλυτα, με καστανά ή ξανθά μαλλάκια, με μαύρα ή γαλανά ματάκια—παιδιά όμως με ματιές πονηρές, κληρονομία του πατέρα ή της μητέρας, των δυστυχημένων αυτών δούλων της 'Ανάγκης που κοιτάζουν πώς θ' άρπάξουν πειδ πολλά ή πώς θά κλέψουν τον πλοΐτο—παίζουν. Καθώς κατάλαβα τὸ παιχνίδι τους τελειώνει πάντα με ξύλο που πέφτει αλλόητο από τὰ χέρια των μεγάλων καὶ δυνατών στην άσθενική ράχι των μικρών, των αδυνάτων...

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΝΥΧΤΑ!

Παντατεινά ζωντανή θά έχω μπροστά στά μάτια μου την χθεσινή νυχτερινή εικόνα του Μεγάλου Καναλιού. Ω! ποτέ, ποτέ άλλοτε δεν θά δοκιμάσω ξανά να πω για λίγες στιγμές πλημύρισε την ψυχή μου! Όλες ή παλινές άναμνήσεις καὶ έντυπώσεις της ζωής μου έσβυσαν με μιάς για ν' άφίσουν τόπο στη νέα, την "Αφθαστη! Δεν νόμιζα πειδ πώς ξανάζω σε περασμένες εποχές, αλλά πώς έζησα καὶ ζω πραγματικά σε κάποιον άλλον Αίωνα... Στους καρούς που Δόγηδες ίσχυροί, βουτηγμένοι στο χρυσάφι, όργιάζαν με Δέσποινες όραιοι, την ώρα που μυστικοί μπράβοι με μάσκες έπνιγαν σής σιωπηλές καὶ σκοτεινές λαγούνες κανένα λυγρό κορμί έρωτευμένου Εύγενους...

Ο οδρανός κελούσε βαρειά-βαρειά τὰ σύννεφα. Στά μελανά νερά του Μεγάλου Καναλιού άντανακλούσαν τὰ φωτισμένα παράθρα των επιβλητικών Παλατιών. Η γόνδολες δεν πετούσαν πειδ σάν μαύρα έξωτικά πουλιά όπως τὸ πρωί, τώρα γλυστορούσαν ήπουλα καὶ άπαλά σάν φειδάκια καὶ έχανονταν στά στενά κανάλια, κρύβοντας από τ' άλλα μάτια τὸ πολύτιμο φορτίο: τὰ νειάτα που ζευγαρωμένα πήγαιναν να πιούν με πόθο τὸ μεθυστικό νέκταρ της 'Αγάπης...

Κι' έχανονταν ή γόνδολες στά στενά κανάλια καὶ ένδυνάμωναν τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια που έχυναν τὰ φωτισμένα παράθρα των παλατιών, καὶ ήκούοντο τώρα, πειδ καθαρά ή άνατριχιστικές ιστορίες που μουρμούριζαν τὰ θαλωμένα νερά, γλύφοντας τὰ σκαλοπάτια των μονχλιασμένων σπητιών!...

Όνειρεμένη Βενετία! Κάποιο μυστήριο βαθύ σκόρπισε της πειδ δυνατές πανελιές του άπάνω σου, άπάνω από τὰ δαντελλωτά Παλάτια σου καὶ τὰ σκοτεινά νερά σου... Η ψυχή μου, γεμάτη από την

θεία όμορφιά σου καὶ μαγεμένη, γονατίζει, ψιθυρίζοντας ένα μεγάλο Εύχαριστώ, για τὸν νέο κόσμο, τὸν φωτεινό καὶ άσύγκριτο της Τέχνης κόσμο, που της γνώρισες!...

ΦΕΥΓΟΜΕ...

Φεύγουμε πειδ για τὸ Μόναχον... Τόσο γρήγορα; Μου φαίνεται πώς ακόμα δεν είδα τίποτα... Καί όμως τὰ είδαμε, μου λέγουν, όλα. Ω! πώς ήθελα να ξανάρχιζα άλλη μία φορά!

Ξύπνησα πολύ πρωί σήμερα. Από τ' άνοιχτό παράθυρο, χύνεται στην κάμαρά μου, μαζί με της πρωινές άχτίδες χλωμού φθινοπωρινού ήλιου, κάτι σάν κίμα μελωδικό που σκορπίζεται σ' όρμονικές σταλματιές στην έξοτατική ψυχή μου. Η καμπάνες του 'Αγ. Μάρκου! Βενετσάνες κοκκινομαλλούσες κάθε λογής καὶ όμορφιάς, με λυγρά κορμιά, τυλιγμένα σε μακρινές χρυσωτές μαντήλες, περνούν δυο-δυο, τρείς-τρείς, τὰ στενά σοκάκια καὶ τρέχουν με περήφανη, αλλά προκλητική κορροσπασιά να μπουν στην εκκλησία... Κι' έμεις φεύγουμε... Η γόνδολα μās περιμένει... Τί κίμα! Από τώρα;... Ο γονδολιέρης μας, συμπαθητικό παιδί, ως είκοσι χρόνων, για να με περιποιηθί, έβαλε βελουδένιο μαξιλάρι να καθίσω κοντά του καὶ κάθε τόσο γονατίζει πλάι μου—τί όμορφη στάσι παίρνει με τὸ γραφικό κορτούμι του καὶ με τὸ κουτά στο χέρι...—δείχνοντάς μου τὸ κάθε τι στο γοργό πέρασμά μας.

«...Τὸ Μεγάλο Κανάλι!... Νά ή εκκλησία de la Salute... Τὸ στενόμακρο Παλάτι της Δυσδαμόνας... Νά σ' αὐτὸ πέθανε ο Wagner... Η Γέφυρα του Rialto... Τὸ δαντελένιο Ca'd'Oro που χειρίζει στ' άπαλά χάρδια του ήλιου, ρυθμοῦ μικτοῦ γοθικοῦ, τὸ άραιότερο της Βενετίας!... 'Ανίκει στὸν εγγενή Franghetti... Νά τὸ Παλάτι του Vendramin Callergi, με την συμβολική επιγραφὴν επάνω από τη θύρα με τὰ οικόσημα «NON NOBIS»... Νά απέναντι τὸ ιστορικό Παλάτι της Lucrezia Borgia... Τὸ άλλο... παρακάτω...»

Μά ή γόνδολα τρέχει, πετάει σάν πουλί, γιατί είναι πρωί καὶ δεν γλυστοράει σάν φειδάκι, καὶ έτσι χάνω σιγά-σιγά από τὰ μάτια του τόνεργο αὐτὸ που λέγεται Βενετία!...

ΡΕΑ ΜΠΕΛΛΟΝΑ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ

Τὸν Έρωτα τὸν πιάσανε
 Ἡ Μούσες καὶ τὸν δέσανε
 Μὲ μέρα στὰ οὐράνια.
 Στὴν Όμορφιὰ τὸν έδεσαν,
 Ἀφοῦ πρῶτα τὸν έδεσαν
 Μὲ άνθηνα στεφάνια.
 Κι' ή Ἀφροδίτη ή θεά
 Λύτρε πολλὰ καὶ δώση
 Γι' αὐτὸν τώρα γυρεύει,
 Μὲ καὶ τὸν λύσουν ἀπὸ καί

Δεν κάνει. Καὶ γὰ κατση
 Νὰ μὲθῃ καὶ δουλεύῃ.

27 B.

Τὸ καὶ μὴν άχαπῆς, σκληρό,
 Τὸ γ' άχαπῆς έπίσης,
 Σκληρότερο, καὶ διόχνησι
 "Όταν θὲ γ' άχαπήσῃς.

Μεταφραστὴς ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ